

Capitolul Unu

ÎN CARE SOPHIE VORBEȘTE CU PĂLĂRIILE

În ținutul Ingary, unde lucrurile precum ghetetele fermecate și mantiile invizibilității chiar există, e o mare nenorocire să te naști cel mai mare dintre trei copii. Toată lumea știe că tu ești cel care va eșua primul, ba chiar mai rău, dacă toți trei ați pleca să vă încercați norocul.

Sophie Hatter era cea mai mare dintre trei surori. Nici măcar nu era copilul unui tăietor de lemne sărman, ceea ce i-ar fi putut oferi o șansă de a reuși. Părinții ei erau înstăriți și aveau un magazin de pălării pentru femei în prosperul oraș Market Chipping. E adevărat că mama lui Sophie murise când ea avea doi ani și sora ei, Lettie, un an, iar tatăl lor se căsătorise cu cea mai tânără vânzătoare a magazinului, o fată blondă și drăguță pe nume Fanny. În curând, Fanny o născu pe a treia soră, Martha. Asta ar fi trebuit să le transforme pe Sophie și Lettie în Surorile Urâte, dar în realitate toate cele trei fete ajunseră să fie foarte drăguțe, chiar dacă toată lumea zicea că Lettie e cea mai frumoasă. Fanny le trata pe toate cele trei fete cu aceeași bunătate, fără a o favoriza câtuși de puțin pe Martha.

Domnul Hatter era mândru de cele trei fiice ale lui și le trimise pe toate la cea mai bună școală din oraș. Sophie era cea mai studioasă. Citea foarte mult și în curând își dădu seama cât de mici erau șansele ei de a avea un viitor interesant. Acest lucru era dezamăgitor, dar Sophie continua să fie suficient de fericită, în timp ce avea grijă de surorile ei și o pregătea pe Martha să-și încerce norocul atunci când avea să-i vină vremea. Dat fiind că Fanny era întotdeauna ocupată cu magazinul, Sophie era cea care avea grijă de cele două mai mici. Acestea mai țipau și se trăgeau de păr una pe alta. Lettie nu se resemnase deloc cu ideea că, după Sophie, ea avea să aibă cel mai puțin succes.

— Nu e corect! striga Lettie. De ce Martha are cele mai mari șanse, doar pentru că e cea mai mică? Eu o să mă căsătoresc cu un prinț, asta e!

La care Martha replica întotdeauna că *ea* avea să ajungă dezgustător de bogată fără să trebuiască să se căsătorească cu nimeni.

Atunci Sophie trebuia să le despartă și să le cârpească hainele. Era foarte abilă cu acul. Odată cu trecerea timpului, se apucă să facă și haine pentru surorile ei. Fanny spuse despre un costum roz închis pe care Sophie îl făcu pentru Lettie, de Armindenii dinainte ca această poveste să înceapă cu adevărat, că arată de parcă ar fi luat de la cel mai scump magazin din Kingsbury.

Cam la momentul acesta toată lumea începu să vorbească iar despre Vrăjitoarea Risipei. Se spunea că Vrăjitoarea o

amenințase cu moartea pe fiica Regelui, care îi ordonase magicianului său personal, Vrăjitorul Suliman, să se ducă în Ținutul Risipei și să se ocupe de Vrăjitoare. Dar se pare că Vrăjitorul Suliman nu doar că nu reușise să facă asta, ci fusese ucis de ea.

Astfel că atunci când, câteva luni mai târziu, pe dealurile de lângă Market Chipping apăru brusc un castel înalt și negru care scotea fum negru prin cele patru turnuri înalte și subțiri, toată lumea fu convinsă că Vrăjitoarea plecase iar din Ținutul Risipei și era pe cale să terorizeze țara, așa cum făcuse cu cincizeci de ani în urmă. Oamenii se speriară foarte rău. Nimeni nu ieșea din casă neînsoțit, mai ales noaptea. Era cu atât mai înfricoșător cu cât castelul nu rămânea în același loc. Uneori era o pată înaltă și neagră de pe mlaștinile din nord-vest, uneori se ridica deasupra stâncilor de la est și uneori venea în josul dealului ca să stea pe buruienile de dincolo de ultima fermă de la nord. Uneori îl vedeai cum se mișcă, în timp ce din turnurile lui se revărsau pale cenușii și murdare de fum. O vreme, toată lumea fu sigură că el o să coboare curând în vale, iar Primarul spunea că o să ceară ajutorul Regelui.

Dar castelul continuă să cutreiere dealurile și se află că el nu aparținea Vrăjitoarei, ci Vrăjitorului Urlet, care era și așa destulă năpastă. Chiar dacă Vrăjitorul Urlet părea că nu vrea să părăsească dealurile, se știa că acesta se amuză strângând fete și sorbind sufletul din ele. Sau unii spuneau că le mănâncă inima. Era un vrăjitor complet lipsit de

inimă, cu sânge rece și nicio fată nu era în siguranță dacă o prindea singură. Sophie, Lettie și Martha, ca și toate celelalte fete din Market Chipping, fură avertizate să nu iasă niciodată afară singure, ceea ce era un mare necaz pentru ele. Se întrebau la ce folosește Vrăjitorul Urlet sufletele pe care le strânge.

Dar nu peste mult timp le preocupară alte lucruri, căci domnul Hatter muri subit, tocmai când Sophie era suficient de mare să părăsească școala pentru totdeauna. Se dovedi atunci că domnul Hatter fusese mult prea mândru de fiicele lui. Taxele școlare pe care le plătise lăsaseră magazinul profund îndatorat. Când înmormântarea luă sfârșit, Fanny se așeză în salonul casei de lângă magazin și explică situația.

— Va trebui să plecați toate de la școala aceea, mă tem, spuse ea. Am făcut toate calculele posibile și singura modalitate pe care o pot vedea de a menține afacerea în funcțiune și de a avea grijă de voi trei e să vă văd intrate undeva într-o ucenicie promițătoare. Nu e cumpătat să rămâneți toate trei în magazin. Nu-mi permit așa ceva. Deci iată ce am decis. Lettie prima...

Lettie ridică privirea, strălucind de o sănătate și frumusețe pe care nici măcar suferința și hainele negre nu le puteau ascunde.

— Eu vreau să continui să învăț, spuse ea.

— Și așa vei face, scumpa mea. Am aranjat să devii ucenică la Cesari's, patiseria din Market Square. Au reputația

că își tratează ucenicii ca pe niște regi sau regine și ar trebui să fii foarte fericită acolo, în același timp învățând o meserie utilă. Doamna Cesari ne e clientă fidelă și bună prietenă, și a fost de acord să-ți facă loc ca o favoare pentru noi.

Lettie râse într-un fel care lăsa să se vadă că nu e deloc încântată.

— Ei, mulțumesc, spuse ea. Nu e un mare noroc că-mi place să gătesc?

Fanny păru ușurată. Uneori, Lettie putea să fie stânjenitor de încăpățânată.

— Acum Martha, spuse ea. Știu că ești prea tânără ca să începi să muncești, așa că m-am gândit mult la ceva care să-ți ofere o ucenicie lungă și liniștită, care să-ți fie utilă orice ai decide să faci după aceea. O știi pe vechea mea prietenă din școală, Annabel Fairfax?

Martha, care era zveltă și frumoasă, o fixă pe Fanny cu ochii ei mari și cenușii, aproape la fel de încăpățânat ca Lettie.

— Vrei să spui cea care vorbește atât de mult, spuse ea. Nu e vrăjitoare?

— Ba da, și are o casă minunată și clienți în toată Valea Folding, spuse Fanny cu înfocare. E o femeie bună, Martha. O să te învețe tot ce știe și, foarte probabil, o să te prezinte unor oameni importanți din Kingsbury pe care îi cunoaște ea. După ce o să înveți de la ea o să fii aranjată pe viață.

— E o doamnă de treabă, recunosc Martha. Bine.

Sophie, care asculta, simți că Fanny făcuse totul exact așa cum trebuie. Lettie, ca a doua fiică, nu ar fi putut să ajungă

niciodată cine știe ce, așa că Fanny o plasase într-un loc în care putea să întâlnească un ucenic tânăr și arătos, cu care să trăiască fericită până la adânci bătrâneți. Martha, care era menită să încerce să-și facă un rost, avea să aibă vrăjitoria și prieteni bogați drept ajutor. În ce o privește pe ea, Sophie nu avea nicio îndoială ce urmează. Nu o surprinse când Fanny spuse:

— Acum, Sophie, draga mea, pare cu totul drept ca tu să moștenești magazinul de pălării atunci când eu o să mă retrag, fiind cea mai mare fiică. Așa că am decis să te iau chiar eu drept ucenică, pentru a-ți da ocazia să înveți această meserie. Ce părere ai despre asta?

Sophie n-ar fi zis că se simțea neapărat resemnată să coasă și să vândă pălării. Îi mulțumi cu recunoștință lui Fanny.

— Atunci am stabilit! spuse aceasta.

A doua zi, Sophie o ajută pe Martha să-și pună lucrurile într-o ladă, iar dimineața următoare o conduseră toate la căruța de poștă. Martha stătea în căruța mică, verticală și nervoasă, pentru că drumul spre Upper Folding, acolo unde locuia doamna Fairfax, trecea peste dealuri, pe lângă castelul mișcător al Vrăjitorului Urlet. Pe bună dreptate, Marthei îi era frică.

— O să fie în regulă, spuse Lettie.

Lettie refuzase să fie ajutată la împachetat. După ce căruța de poștă nu se mai văzu, își băgă toate bunurile într-o față de pernă și îi dădu servitorului vecinului șase pence ca s-o ducă cu o roabă la Cesari's, în Market Square.

Lettie merse în spatele roabei, părând mult mai voioasă decât se așteptase Sophie. Avea chiar aerul că abia așteaptă să scape de magazinul de pălării.

Servitorul se întoarse cu un bilet de la Lettie, care spunea că își pusese lucrurile în dormitorul fetelor, iar Cesari's părea să fie un loc foarte distractiv. Peste o săptămână, poștașul aduse o scrisoare din partea Marthei în care aceasta spunea că ajunsese în siguranță, iar doamna Fairfax era „tare scumpă și folosește miere pentru orice. Ține albine.” Asta fu tot ce auzi Sophie din partea surorilor ei o vreme îndelungată, deoarece, în ziua în care Martha și Lettie plecau, își începuse și ea ucenicia.

Bineînțeles, Sophie cunoștea deja destul de bine meseria de pălărier. De când era foarte mică alergase prin atelierul mare din curtea în care erau udate și modelate pe calapoade pălăriile, iar din ceară și mătase erau făcute flori, fructe și alte ceaprazuri. Îi cunoștea pe oamenii care lucrau acolo. Majoritatea erau acolo de pe vremea în care tatăl ei era copil. O cunoștea pe Bessie, singura vânzătoare care mai rămăsese. Îi cunoștea pe clienții care cumpărau pălării și pe bărbatul care mîna căruța cu care erau aduse de la țară pălăriile de paie brute, pentru a fi modelate pe calapoadele din atelier. Îi știa pe ceilalți furnizori și cum să faci fetrul pentru pălăriile de iarnă. Fanny nu prea avea ce s-o învețe, poate doar cea mai bună modalitate de a determina o clientă să cumpere o pălărie.

— Condu-le spre pălăria potrivită, scumpo, spuse Fanny. Arată-le mai întâi pe cele care lasă de dorit, ca să știe diferența imediat ce încearcă pălăria potrivită.

De fapt, Sophie n-a vândut prea mult pălării. După aproximativ o zi în care observă atelierul, și încă una în care merse împreună cu Fanny la croitor și la negustorul de mătase, Fanny o puse la împodobirea pălăriilor. Sophie stătea într-o mică nișă din spatele magazinului și cosea trandafiri pe bonete și voaluri pe pălăriile de velur, tivindu-le pe toate cu mătase și montând în exterior fructe de ceară și panglici elegante. Se pricepea la asta și îi plăcea. Dar se simțea izolată și se plictisea puțin. Oamenii din atelier erau prea bătrâni ca să fie distractivi și, în plus, o tratau ca pe cineva diferit, care într-o zi avea să moștenească afacerea. Bessie o trata la fel. Oricum, singurul lucru despre care vorbea ea era un fermier cu care avea să se căsătorească în săptămâna de după Armindeni. Sophie o invidia pe Fanny, care putea să se ducă să se târguiască cu negustorul de mătase oricând voia.

Cel mai interesant lucru erau discuțiile cu clientele. Nimeni nu poate să cumpere o pălărie fără să bârfească. Sophie stătea în nișă, cosând, și auzea că Primarul nu voia să mănânce legume verzi, iar castelul Vrajitorului Urlet se mutase din nou spre stânci, omul acela, zău, șoapte, șoapte, șoapte... Vocile scădeau întotdeauna atunci când vorbeau despre Vrajitorul Urlet, dar Sophie înțelese că acesta prinsese luna trecută o fată în vale. „Barbă Albastră!” spuneau

șoaptele, care apoi deveneau iar voci normale spunând că felul în care își făcea părul Jane Farrier era o rușine. Ea nu avea să-l atragă niciodată pe Vrăjitorul Urlet, cu atât mai puțin un bărbat respectabil. Apoi urmau câteva șoapte rapide și temătoare despre Vrăjitoarea Risipei. Sophie începea să creadă că Vrăjitorul Urlet și Vrăjitoarea Risipei ar fi trebuit să se întâlnească.

— Par făcuți unul pentru celălalt, remarcă ea către pălăria pe care o împodobeau în acel moment. Cineva ar trebui să le aranjeze căsătoria.

Dar la sfârșitul acelei luni, bârfele din magazin se îndreptară brusc spre Lettie. Se părea că Cesari's era plin de dimineața până seara de gentlemen, fiecare din ei cumpărând multe prăjituri și cerând să fie serviți de Lettie. Fata primise zece cereri în căsătorie, a căror calitate mergea de la fiul Primarului la flăcăul care mătura străzile, iar ea le refuzase pe toate, spunând că era încă prea tânără ca să se hotărască.

— Mi se pare de bun simț din partea ei, îi spuse Sophie unei bonete pe care plisa mătase.

Fanny fu încântată de această veste.

— Știam eu că o să se descurce! zise ea, fericită.

Sophie se gândi că Fanny se bucura din cauză că Lettie nu mai era acolo.

— Lettie nu face bine clientelei, îi spuse ea bonetei, plisând în continuare mătase de culoarea ciupercii. Te-ar face

până și pe tine să arăți fermecătoare, zdreanță veche ce ești. Alte doamne se uită la Lettie și sunt cuprinse de disperare.

Pe măsură ce treceau săptămânile, Sophie vorbea din ce în ce mai mult cu pălăriile. Nu prea avea cu cine altcineva să vorbească. În mare parte a zilei Fanny era plecată să se târguiască sau să încerce să strângă clientelă, iar Bessie era ocupată să-i servească pe toți și să le spună despre planurile ei de nuntă. Sophie își făcu obiceiul ca, după ce termina, să pună fiecare pălărie pe stativul ei, unde aceasta arăta aproape ca un cap fără trup, și să se oprească în timp ce îi explica pălăriei cum ar fi trebuit să fie trupul de sub ea. Flata puțin pălăriile, pentru că trebuia să flatezi clienții.

— Tu ai o alură misterioasă, îi spuse ea unei pălării care era numai voal cu scânteieri ascunse.

Unei pălării late și crem, cu trandafiri sub bor, îi spuse:

— Tu va trebui să te căsătorești cu cineva bogat!

Iar unei pălării de paie verde-omidă, cu o pană verde încrețită, îi spuse:

— Ești tânără ca o frunză de primăvară.

Le spuse bonetelor roz că au un farmec de gropiță în obraji și pălăriilor elegante, împodobite cu catifea, că erau spirituale. Îi spuse bonetei plisate cu mătase ca ciuperca:

— Tu ai o inimă de aur, iar cineva aflat într-o poziție înaltă o să vadă asta și o să se îndrăgostească de tine.

Asta pentru că îi părea rău pentru boneta respectivă. Arăta atât de aferată și banală.

